

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσική Ἰβάν Τουργκένιεφ, (συνέχεια), μετάφρ. **B. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετά εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. E. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία A. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΣ, ἀθηναϊκή εἰκὼν, ὑπὸ Αἰσώπου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ Προκληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Μετά τὸ πέρασ τῶν μυθιστορημάτων, Φωλεᾶς Εὐγενῶν, Ὀλιβιέρου τοῦ Νόθου καὶ Δεσποίνης Μονσορώ, θέλομεν δημοσιεύσει κατὰ σειράν, ΡΟΖΙ-ΝΑΝ ΤΗΝ ΑΝΘΟΠΩΛΙΔΑ, πρωτότυπον μυθιστορίαν τοῦ γνωστοῦ λογιῶ Λάμπρου Ἐνυάλου, ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, (μετὰ εἰκόνων), ὑπὸ Ῥαούλ Δι Ναδερῶ, λεπτὸν οἰκογενειακὸν μυθιστόρημα μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πιστῶς ἀπεικονίζον τὰ πάθη τῶν γυναικῶν τῶν νεωτέρων χρόνων, τὴν ΝΕΚΡΑΝ, νεωτέρην μυθιστορίαν τοῦ Γαλλοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Ὀκταβίου Φενιέ, τὴν ΕΡΩΜΕΝΗΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, δραματικώτατον Ισπανικὸν μυθιστόρημα τοῦ Μανουήλ Γουζαλές, τὴν ΠΟΥΤΑΒΑΝ, ἔργον τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Ῥωσσίας ποιητοῦ Ἀλεξ. Πούσκιν, ΟΥΓΓΟΝ ΤΟΝ ΑΥΚΟΝ, τὴν ὠραιότατην μυθιστορίαν τοῦ Ἑρμάν Σατριάν καὶ τὴν ΛΕΥΚΗΝ ΚΑΠΕΛΟΥ, ρωμαντικὸν ἔργον τοῦ Αἰμυλίου Σουβίστρ.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΣ'

Ἐπὴρχετο ἡ ἐσπέρα καὶ ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν ἵνα ἐπανέλθῃ. Δυσκόλως ἀπέσπασαν τὰς κορασίδας ἐκ τῆς λίμνης ἵνα τὰς ἐνδύσωσιν. Ὁ Λαβρέτσκις ὑπεσχέθη νὰ συνοδεύσῃ τὰς ἐπισκεπτρίας του μέχρις ἀποστάσεώς τινος καὶ διέταξε νὰ ἐπιστάξωσι τὸν ἵππον του. Ὅτε ἐβοήθησε τὴν Μαρίαν Δημητρίεβναν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξάν παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν τοῦ Λέμ. Ὁ γέρον ἦτο ἀνεύρετος· ἐξηφάνισθη εὐθὺς ὅτε ἡ ἀλιεῖα ἔληξεν. Ὁ Ἀντώνιος ἔκλεισε τὸ θυρίδιον τῆς ἀμάξης μετὰ ῥώμης ἀξιοπαρατηρήτου διὰ τὴν ἡλικίαν του καὶ ἐφώνησε προστακτικῶς·

— Ἐμπρός, ἀμαξά!

Ἡ ἀμαξά ἐκινήθη. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος αὐτῆς μετὰ τῆς Ἐλίζης, αἱ δὲ κορασίδες μετὰ τῆς θαλαμηπόλου εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ἡ ἐσπέρα ἦτο χλιαρὰ καὶ γαλήνιος. Αἱ ὕλοι τῶν θυρίδων τῆς ἀμάξης ἦσαν καταβεβιασμέναι, καὶ ὁ Λαβρέτσκις ἐφιππος ἐτριπόδιζεν ἐκ τοῦ μέρους τῆς Ἐλίζης, στήριζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς θυρίδος. Ἀφῖεν τὸν χαλινὸν νὰ κυματίζῃ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀν-

τήλλασσε λόγους τινὰς μετὰ τῆς νεάνιδος. Ἡ ἀμφιλύκη ἀπεσβέννυτο, ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ ἡ θερμότης τῆς ἀτμοσφαίρας εἶχεν ἐλαττωθῇ. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ὑπνώττειν· αἱ κορασίδες καὶ ἡ θαλαμηπόλος ἀπεκοιμήθησαν ἐπίσης. Ἡ ἀμαξά ἔτρεχεν ὁμαλῶς καὶ ταχέως.

Ἡ Ἐλίζα ἔκυψεν ἐκτὸς τῆς θυρίδος. Ἡ ἀνατείλασα σελήνη ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν της. Ἡ βεβαλασσωμένη ἐσπερινὴ αὐρά ἐθώπευε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς παρειὰς αὐτῆς. Ἡσθάνετο ἄρρητον εὐτυχίας αἰσθημα. Ἡ χεὶρ της ἐστήριζετο ἐπὶ τῆς θυρίδος, παρὰ τὴν τοῦ Λαβρέτσκι. Αὐτὸς ὠσαύτως ἦτο εὐτυχής· ἐγκατελείπετο εἰς τὰ θέλητρα τῆς χλιαρᾶς ἐκείνης νυκτός, παρατηρῶν τὸ νεαρόν καὶ ὠραῖον ἐκεῖνο πρόσωπον, καὶ ἐνωτιζόμενος τῆς ζωῆς καὶ εὐήχου φωνῆς ἐκείνης, ἥτις τῷ ἔλεγεν ἀπλᾶ καὶ βραχέα πράγματα. Τοιοῦτοτρόπως ἀφίκετο, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, μέχρι τοῦ ἡμίσεως δρόμου, μὴ θέλων δὲ νὰ ἐξεγείρῃ τὴν Μαρίαν Δημητρίεβναν ἐθλίψεν ἑλαφρῶς τὴν χεῖρα τῆς Ἐλίζης καὶ τῇ εἶπεν·

— Εἴμεθα φίλοι τώρα, αἱ;

Ἐκείνη κατένευσεν, οὗτος δὲ ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του. Ἡ ἀμαξά ἐξηκολούθησε νὰ τρέχῃ ταλαντευομένη ἐπὶ τῶν στροφίγγων της. Ὁ Λαβρέτσκις ἐστράφη ἵνα ἐπανέλθῃ βᾶδην εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ μαγεία τῆς θεινῆς ταύτης νυκτός τὸν εἶχε καταλάβῃ· τὰ πάντα ἐφαίνοντο πρὸς αὐτὸν νέα, ἅμα δὲ γνωστὰ καὶ ἀγαπητὰ ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Εἶτε πλησίον εἶτε μακρὰν ἐβλεπε τὰ ἀντικείμενα δὲν διέκρινε ταῦτα καλῶς ἅτε μετέωρος ὢν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του ἠσθάνετο ἀγαλλίασιν.

Τὰ πάντα ἡσύχαζον καὶ ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ταύτῃ ὁ βίος ἐφαίνετο μεστός νεότητος. Ὁ ἵππος τοῦ Λαβρέτσκι προῦχῶρει ἀγέρως ταλαντευόμενος· ἡ μέλαινα σκιά του συνεβάδιζε πιστῶς. Ἐνυπῆρχε μυστηριωδῆς τι γόητρον εἰς τὸν κρότον τῶν ὀπλῶν του, χαροποιόν τι ἐν τῇ διακεκομμένη κραυγῇ τῶν ὀρύγων. Οἱ ἀστέρες ἐφαίνοντο πνιγόμενοι ἐντὸς φωτεινοῦ ἀτμοῦ καὶ ἡ σελήνη ἐλαμπε ζωηρότατα. Αἱ ἀκτῖνες διέχεον ὀθόνην κυανοβαφοῦς φωτός ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ περιέβαλλον διὰ χρυ-

σοῦ περιθωρίου τὴν περιφέρειαν τῶν εἰς τὸν ὀρίζοντα διερχομένων νεφῶν. Ἡ δροσερότης τῆς ἀτμοσφαίρας ὑγραίνει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἰσεχώρει, οἶονεῖ δυναμωτικὴ θαυπεῖα, ἐντὸς τῶν πνευμόνων. Ὁ Λαβρέτσκις εὐρίσκετο κατελιημμένος ὑπὸ τοῦ γοήτρου καὶ ἔχαιρεν ὅτι τὸ ἠσθάνετο.

— Θὰ ζήσωμεν ἀκόμη, διελογίζετο, δὲν κατεβλήθη διὰ παντός.

Καὶ δὲν ἐτελείωσε τὴν σκέψιν του. Εἴτω ἤρξατο νὰ συλλογίζηται τὴν Ἐλίζαν, ἡρώτησεν ἑαυτὸν ἂν ἠδύνατο αὕτη ν' ἀγαπήσῃ τὸν Πάνχιν, καὶ ἐσκέφατο ὅτι ἂν τὴν συνήντα εἰς ἄλλας περιστάσεις, ὁ βίος του πιθανῶς ἦθελεν ἀκολουθήσῃ ἕτερον ροῦν... Ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν του καταβεβιασμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, εἶτα δὲ αἰφνης ὀρθωθείς ἐψιθύρισε βραδέως·

— Ἐκαυσα πᾶν ὅ,τι ἄλλοτε ἐλάτρευν, καὶ λατρεύω τώρα πᾶν ὅ,τι ἔκαυσα.

Ἐκέντησε τὸν ἵππον του πρὸς καλπασμόν μέχρι τῆς οἰκίας του. Ἀφίππευσας ἐστράφη τὸ ἔσχατον μετ' ἀκουσίου μειδιήματος εὐγνωμοσύνης. Ἡ νύξ, γλυκεῖα καὶ σιωπηρὰ, ἐξετεινέτο ἐπὶ τῶν λόφων καὶ τῶν κοιλάδων· ὁ θερμὸς καὶ γλυκὺς οὗτος ἀτμός μὴ κατήρχετο ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ; μὴ προήρχετο ἀπὸ τῆς γῆς; Ὁ Θεὸς οἶδεν ἀπὸ τίνος βεβαλασσωμένου βάθους ἤρχετο μέχρις αὐτοῦ. Ὁ Λαβρέτσκις ἐπεμψεν ἔσχατον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὴν Ἐλίζαν καὶ ἀνῆλθε δρομαῖος τὸ ἀνάβαθρον.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιούσης ὑπῆρξε λίαν μονότονος· ἀπὸ τῆς πρωῒας ἐβρεχεν. Ὁ Λέμ ἦτο σκυθρωπὸς καὶ ἐσφιγγεν ἔτι μᾶλλον τὰ χεῖλη, ὥστε νὰ ὠρκίσθῃ νὰ μὴ ὀμιλήσῃ ποτὲ Ὁ Λαβρέτσκις κατακλινόμενος ἔλαβε δέσμη γαλλικῶν ἐφημερίδων, ἃς δὲν εἶχεν ἀναγνώσῃ ἀπὸ δεκαπενθημερίας καὶ πλέον. Διὰ μηχανικῆς κινήσεως ἔσχισε τὰ περικαλύμματα καὶ διέτρεξεν ἀμελῶς τὰς στήλας, οὐδὲν ἄλλως τε νέον ἀναγραφούσας. Ἐμελλε νὰ τὰς ἀφήσῃ ὅτε εἶδεν ἐπιφυλλίδα ἐφημερίδος τινός, ἥτις τὸν ἔκαμε ν' ἀνεπηδῆσῃ ὥστε νὰ τὸν ἐδηξεν ὅφρις τις. Ἐν τῇ ἐπιφυλλιδί ταύτῃ ὁ κ. Ἐδουάρδος, ὃν γνωρίζομεν ἤδη, ἠγγελλε τοῖς ἀναγνώσταις αὐτοῦ λυπηρὸν ἀγγελεμα·

Ἡ χαρίεσσα καὶ πολυθέλητρος Μο-

σχοβίτις, ἔγραφε, μία τῶν ἡγεμονίδων τοῦ συρμοῦ, τὸ καλλώπισμα τῶν παρισινῶν σαλονίων, ἡ κυρία δὲ Λαβρέτσκη, ἀπέθανεν αἰφνιδίως σχεδόν, καὶ τὸ ἄγγελμα τοῦτο, ὃν δυστυχῶς ἀληθέστατον, ἐκοινοποιήθη αὐτῇ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ. Ἦμην, ἐξηκολούθει, εἰς τῶν φίλων τῆς μακαρίτιδος.

Ὁ Λαβρέτσκης ἐνεδύθη αὐθις, κατῆλθεν εἰς τὸν κήπον καὶ περιεπάτησε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος μέχρι τῆς πρωίας.

ΚΖ'

Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος, ὁ Λέμ παρεκάλεσε τὸν Λαβρέτσκη νὰ τῷ δώσῃ ἵππον τινά, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πόλιν.

— Καίρὸς νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἐργασίαν μου, δῆλα δὴ τὰ μαθήματά μου, εἶπεν ὁ γέρον. Χάνω ἀνωφελῶς τὸν καιρὸν μου ἐδῶ.

Ὁ Λαβρέτσκης δὲν ἀπεκρίθη αὐτῷ εὐθὺς· ἐφαίνετο μετέωρον ἔχων τὸν νουν τοῦ.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε τέλος, θὰ σὲ συνοδεύσω ἐγώ.

Ὁ Λέμ ἐτακτοποίησε τὸν μικρὸν μάρσιπόν του, ἀνευ τῆς βοηθείας τοῦ ὑπρέτου, ἔσχισε καὶ ἔκαυσε φύλλα τινὰ μουσικοῦ χάρτου. Ἡ ἀμαξα ἦτο ἐτοίμη. Ἐξελθὼν τοῦ γραφείου τοῦ ὁ Λαβρέτσκης ἔθηκεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ τὴν ἐφημερίδα τῆς προτεράιας. Κατὰ τὴν διαρκείαν τῆς ὁδοπορίας λέξεις τινὰς μόνον ἀντήλλαξαν ἀμφοτέροι· ἐκάτερος ἦτο ἀπησυχολημένος ἐκ τῶν ἰδίων σκέψεων τοῦ καὶ ἐπεθύμει νὰ μὴ διαταραχθῇ. Ἀπεχωρίσθησαν ψυχρῶς ὀλίγον, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως τὸ συμβαίνει συχνότατα ἐν Ῥωσίᾳ μεταξὺ στενῶν φίλων. Ὁ Λαβρέτσκης ὡδήγησε τὸν γέροντα μέχρι τοῦ οἰκίσκου τοῦ. Οὗτος κατελθὼν τῆς ἀμάξης ἔλαβεν ὁ ἴδιος τὸν μάρσιπόν του καὶ χωρὶς νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα τῷ Λαβρέτσκη, οὐδὲ νὰ τὸν παρατηρήσῃ κἀν, τῷ εἶπε ῥωσιστί·

— Χαῖρε.

— Χαῖρε, ἐπανελάβεν ὁ Λαβρέτσκης, διατάξας τὸν ἡνίοχον νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, διότι εἶχε κατάλυμα ἐν τῇ πόλει. Ο***

Ἀφ' οὗ ἔγραψεν ἐπιστολάς τινὰς καὶ ἐδείπνησεν ἐν βίᾳ, ὁ Λαβρέτσκης μετέβη πρὸς τὸν οἶκον τῶν Καλιτίν, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ὁποίου εὗρε μόνον τὸν Πάνχιν, εἰπόντα αὐτῷ ὅτι ἡ Μαρία Δημητρίεβνα δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ, ἤρξατο δὲ μετ' αὐτοῦ ἐγκαρδιωτάτην συνομιλίαν. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Πάνχιν ἐφέρετο πρὸς τὸν Λαβρέτσκη οὐχὶ ἀκριδῶς ἀγερῶχος, ἀλλὰ μετὰ τινος συγκαταβάσεως. Ἡ Ἐλίζα διηγηθεῖσα τῷ Πάνχιν τὴν ἐκδρομὴν τῆς προτεράιας, ἐλάλησε περὶ τοῦ Λαβρέτσκη ὡς περὶ εὐγενοῦς καὶ εὐφυστάτου ἀνδρός. Δὲν ἐχρειάζοντο δὲ περισσότερα ἵνα ὁ Πάνχιν ἐπιθυμήσῃ νὰ κατακτήσῃ τὸν εὐγενὴ καὶ εὐφυστάτον τοῦτον ἄνδρα. Ἦρξατο κατὰ πρῶτον ἐπαινῶν τὴν Βασιλιεβσκήν, ἥτις θὰ ἦτο ὡραιότατη, ἀνπιστεύσῃ τὸν θαυμασμὸν ὀλοκλήρου τῆς οἰκογενείας. Κατὰ τὴν συνήθειάν του ἔφε-

ρεν ἐπιδεξιῶς τὴν συνομιλίαν ἐφ' ἑαυτοῦ, ὡμίλησε περὶ τῶν ἐνασχολιῶν του, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐθεώρει τὸν βίον, τὸν κόσμον καὶ τὴν ὑπηρεσίαν. Εἶπε λέξεις τινὰς περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ῥωσίας, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ κρατεῖν τὰ ἡνία τῆς κυβερνήσεως, ἐλάλησεν ἐπὶ πολὺ εὐσταθῶς καὶ ἀφελῶς, περὶ ὧν τῶν δυσκολιῶν καὶ παίζων μὲ τὰ δυσκολότατα πολιτικὰ καὶ διοικητικὰ ζητήματα. Ἐπανειλημμένως ἔλεγε τοιαύτας φράσεις :

— Ἴδου τί θὰ ἔκαμνον ἂν ἦμην κυβερνήσις. Εἴθετε πολὺ ἔξυπνος ἄνθρωπος, ὥστε θὰ συμφωνήσητε μὲ τὴν γνώμην μου.

Ὁ Λαβρέτσκης ἤκουσε ψυχρῶς τῶν παρεκβάσεων τοῦ Πάνχιν. Ὁ ὥρατος οὗτος νέος, ὁ τὸσον ἀγγίνους, μὲ τὸ γαλήνιον μειδιάματά του, μὲ τὸ θάρρος του, μὲ τοὺς ἐρευνητικούς ὀφθαλμούς του καὶ μὲ τὴν ἐπιβουλον φωνήν του, ἀπῆρσεν αὐτῷ εἰς ἄκρον. Ὁ Πάνχιν παραχοῖμα ἐνόησε, μὲ τὴν παρατηρητικότητά ἐκείνην δι' ἧς ἦτο πεπρoικισμένος, ὅτι ἡ συνομιλία του οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν προϋξέει πρὸς τοῦτον καὶ ἀπεμακρύνθη ἐφευρὼν εὐσχημον πρόφασιν, διαλογισθεὶς ὅτι ὁ Λαβρέτσκης πιθανόν νὰ ἦτο εὐγενής, ἀλλ' ἦτο ἀντιπαθητικός, ὀξύθυμος, γελοῖος τέλος.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα εἰσῆλθε, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Γεδεωνόφσκη, παρηκολούθησαν δὲ ταύτην ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα μετὰ τῆς Ἐλίζης, εἶτα δὲ καὶ ἄλλοι. Ἡ κυρία Βελενιτζίνα εἰσῆλθεν ὡσαύτως· ἦτο αὕτη ἰσχνή γυνή, ἔχουσα μικρὸν καὶ μονοῦ παιδικὸν πρόσωπον. Ἐφόρει μέλαιναν ἐσθῆτα, βαρύτιμα φέλλια καὶ ἐκράτει ποικιλόχρουν ριπιδιον. Ὁ σύζυγός της ἤκολούθει ταύτην, ὢν ἀνὴρ παχύστατος καὶ ἔχων στερεότυπον μειδιάμα ἐπὶ τῶν παχέων χειλέων του. Ἡ σύζυγός της οὐδέποτε ὡμίλει αὐτῷ ἐνώπιον ξένων. Ὁ Πάνχιν ἐπανῆλθεν ὡσαύτως καὶ ἡ αἴθουσα ἀνέλαβε τὴν ζωηρότητα της. Ἀπαντες ὅμως οἱ παρευρισκόμενοι ἀπῆρσεν εἰς τὸν Λαβρέτσκη, ἡ δὲ κυρία Βελενιτζίνα, ἥτις τὸν παρετήρει ἀδιακόπως διὰ τῶν διόπτρων της, ἔτι μάλλον. Ἄν ἡ Ἐλίζα δὲν ἦτο παρούσα ἤθελε πάραυτα καταλίπῃ τὴν αἴθουσαν.

Ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ περιέμενεν ἐπὶ πολὺ καὶ ἐδέχθη ν' ἀρκηται νὰ τὴν παρακολουθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ μυστικῆς χαρᾶς. Οὐδέποτε τὸ πρόσωπόν της τῷ ἐφάνη εὐγενέστερον καὶ ἐρασμιώτερον καὶ ὡς πρὸς τοῦτο συνέτεινεν ἡ πλησίον αὐτῆς καθήμενη κυρία Βελενιτζίνα, ἥτις διαρκῶς ἐκινεῖτο ἐπὶ τῆς ἑδρας της, ἐκίνοι τοὺς μικροὺς αὐτῆς ὤμους, ἐγέλα δι' ἐπιτετηδευμένου γέλωτος, καὶ ὅτε μὲν ἐκάμμυε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτε δὲ ἦνοιγε τοὺς ὑπερμέτρως. Ἡ Ἐλίζα ἐτήρει συνεσταλμένην στάσιν, παρετήρει ἔμπροσθεν αὐτῆς καὶ δὲν ἐγέλα. Ἡ οἰκοδέσποινα ἐκάθησεν εἰς τινὰ τράπεζαν παιγνιδίου μετὰ τῆς Μάρθας Τιμοθέβνας, τῆς κυρίας Βελενιτζίνας καὶ τοῦ Γεδεωνόφσκη, ὅστις ἐπαίξε βραδέως, ἐσφαλλεν ἀδιακόπως καὶ διαρκῶς ἀπέμασε τὸ πρόσωπόν του.

Ὁ Πάνχιν ἔλαβε μελαγχολικὸν ὕφος· ὡμίλει βραχυλόγως, αἱ δὲ ἐπίμονοι παρα-

κλήσεις τῆς κυρίας Βελενιτζίνας, ἥτις ἐφέρετο ἐρωτητρόπως πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἰκέτευε νὰ ψάλλῃ, δὲν τὸν ἐκαμψαν ποσῶς. Δὲν ἔψαλε τὸ ἄσματίον του, διότι ἡ παρούσα τοῦ Λαβρέτσκη τὸν ἐστενοχώρει.

Ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς διέμενεν ἐπίσης σιωπηλός. Εἶχε τοσοῦτον ἀλλόκοτον ὕψος, ὥστε ἡ Ἐλίζα ὅτε εἰσῆλθεν ἐξεπλάγη. Ἐνόει ὅτι εἶχε τι νὰ τῇ κοινοποιήσῃ, ἀλλ' ἠδυνάτει νὰ ἐννοήσῃ τὰ αἰσθήματα τοῦ. Ἐφοβεῖτο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τέλος ὅτε προσέφερε τὸ τέτον, ἔστρεψεν ὡς ὑπὸ ἀκουσίου κινήσεως τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτὸν ὅτε τὸν ἐπλησίασε.

— Τί ἔχετε; εἶπεν αὕτη θέτουσα τὴν τεῖσθῃ ἐπὶ τοῦ σαμοβαρίου.

— Παρατηρήσατε λοιπὸν τι; ἐψέλλισεν ἐκεῖνος.

— Δὲν εἴθετε σήμερον ὅπως συνήθως.

Ὁ Λαβρέτσκης ἔκυψεν ἐπὶ τῆς τραπεζῆς.

— Ἦθελον, εἶπε, νὰ σᾶς εἶπω μίαν ἐνδοξίαν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶναι ἀδύνατον. Ἐν τούτοις ἀναγνώσατε ὅτι εἶναι σημειωμένον διὰ μολυβδοκονδυλίου εἰς τὴν ἐπιφυλλίδα ταύτην, προσέθηκε τείνων αὐτῇ τὴν ἐφημερίδα ἣν τῇ ἔφερε. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ εἰπῇτε τίποτε περὶ αὐτοῦ εἰς οὐδένα. Αὐριον τὴν πρωίαν θὰ ἐπανεέλθω.

Ἡ Ἐλίζα ἦτο τετραγαγμένη... Ὁ Πάνχιν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν, δι' ὃ ἐκρυψε τὴν ἐφημερίδα.

— Ἀνεγνώσατε τὸν "Οβερμαν", Ἐλίζα Μιχαηλόβνα; τὴν ἠρώτησεν ὁ Πάνχιν διὰ ρεμβώδους ὕφους.

Ἡ Ἐλίζα μόλις ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν παρερχομένη καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὁ Λαβρέτσκης ἐπλησίασε τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου, ἐν ᾧ ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα, ἐρυθρὰ καὶ μὲ τὸν σκούφόν της λυμένον, παρεπονεῖτο κατὰ τοῦ συμπαίκτηρός της. Κατὰ τὴν γνώμην της ὁ Γεδεωνόφσκης ἠγνῶει παντελῶς νὰ παίξῃ.

— Φαίνεται, ἔλεγεν, ὅτι εὐκολώτερον εἶναι νὰ χαλεκῇς ἱστορίας παρὰ νὰ παίξῃς χαρτί.

Ἐκεῖνος δὲ ἐξηκολούθει νὰ καμμύῃ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ν' ἀπομάσῃ τὸ μέτωπον.

Ἡ Ἐλίζα ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκάθησεν εἰς τινὰ γωνίαν. Τὰ βλέμματα της διεσταυρώθησαν μετὰ τῶν τοῦ Λαβρέτσκη καὶ ἀμφοτέροι ἡσθάνθησαν στενοχωρίαν τινά. Ἐν τοῖς χαρακτηριστικοῖς τῆς νεανίδος ἐκεῖνος διέγνω ἐνδοιασμὸν καὶ μυστικὴν τινὰ ἐπιτίμησιν. Ἦδυνάτει νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτὴν ὅπως ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ νὰ μείνῃ ἀδιάφορος τῷ ἦτο ἀδύνατον, διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀποχαιρετίζων ταύτην ἔλαβε καιρὸν νὰ τῇ εἰπῇ ὅτι τὴν ἐπιούσαν ἤθελεν ἐπανελθῇ καὶ ὅτι ἐδοκίμαζε ἐπὶ τῆς φιλίας της.

— Ἐλθετε, τῷ εἶπεν ἐκείνη μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνδοιασμοῦ.

Ὅταν ὁ Λαβρέτσκης ἀνεχώρησεν ὁ Πάνχιν ἀνέλαβε τὴν ζωηρότητα τοῦ. Ἐδίδε συμβουλὰς πρὸς τὸν Γεδεωνόφσκη, ὑπεκρίθη τὸν ἐράσμιον πρὸς τὴν κυρίαν Βελε-

νιτζίν και ἐπὶ τέλους ἔψαλε τὸ ἄσμα-
τιόν του. Ἐν τούτοις πρὸς τὴν Ἑλιζαν δὲν
οὐδόλως μετέβαλε διαγωγὴν.

Ὁ Λαβρέτσκις διήλθεν αὖπνος αὖθις.
Δὲν ἦτο ὁμῶς οὔτε λυπημένος, οὔτε τετα-
ραγμένος, τὸνναντίον ἡσθάνετο τὴν γα-
λήνην καὶ τὴν χαρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ του,
ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ. Δὲν ἀνεμι-
μνήσκετο ποσῶς τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ
τοῦ παρόντος βίου του. Οἱ παλμοὶ τῆς
καρδιάς του ἦσαν βραεῖς καὶ μεμετρημένοι·
αἱ ὥραι παρήρχοντο καὶ αὐτὸς οὐδόλως
ἐσκέπτετο νὰ κατακλιθῇ. Ἐνίοτε ἰδέα τις
ἀνεύκα τὸν νοῦν του καὶ ἔλεγεν·

— Ὅχι, δὲν εἰν' ἀλήθεια, εἶναι τρέλλα!
Καὶ ἴστατο καταβεβιασμένην ἔχων τὴν
κεφαλὴν, εἶτα δὲ προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ
τὴν θέσιν του καὶ νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὸ
μέλλον του.

ΚΗ'

Δὲν ἦτο εὐμενὴς ἡ ὑποδοχὴ τῆς Μα-
ρίας Δημητρίεβνας πρὸς τὸν Λαβρέτσκιον
ὅταν τὴν ἐπιούσαν μετέβη.

— Ὅριστε! ἤρχισε νὰ ἔρχηται καθ' ἡ-
μέραν, ἐσκέψατο ἐκείνη.

Τῇ ἀπῆρσεν, ὁ δὲ Πάνχιν, ὅστις ἐκρά-
τει ταύτην ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν του, εἶχεν
ὁμιλήσῃ τὴν προτεραίαν περιφρονητικῶς
περὶ αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν τὸν ἐθεώρει
ξένον καὶ δὲν ἐστενοχωρεῖτο φερόμενη πρὸς
αὐτὸν ὡς πρὸς συγγενῇ, τοὺς ἀφῆκε μό-
νος καὶ μετ' οὐ πολὺ οὗτος περιεπάτει
εἰς τὰς δεινδοστοιχίας τοῦ κήπου μετὰ
τῆς Ἑλιζας. Πλησίον αὐτῶν ἡ Λενότσκα
καὶ ἡ Σουρότσκα ἐπαίζον. Ἡ Ἑλιζα ἦτο
ὠχρότερα τοῦ συνήθους, ἀλλὰ γαλήνιος.
Ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου της τὴν ἐφημερίδα
καὶ ἔτεινε ταύτην πρὸς τὸν Λαβρέτσκιον.

— Φρικῶδες! εἶπεν.

Ὁ Λαβρέτσκις δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἴσως ὁμῶς δὲν εἶναι ἀληθές, προσέ-
θηκεν ἡ Ἑλιζα.

— Διὰ τοῦτο σὰς παρεκάλεσα νὰ μὴ
κάμητε εἰς οὐδένα λόγον περὶ τούτου.

Ἡ Ἑλιζα προῦχώρησε βήματ' αἰνὰ.

— Εἰπέτε μου, ἐξηκολούθησεν, ἐλυπή-
θητε διόλου;

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω τί αἰσθά-
νομαι, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Ἀλλὰ τὴν ἡγαπήσατε... ἄλλοτε;

— Τὴν ἡγάπησα.

— Πολύ;

— Πολύ.

— Καὶ ὁ θάνατός της δὲν σὰς λυπεῖ;

— Δὲν ἀπέθανε σήμερον δι' ἐμέ.

— Εἶναι ἀμάρτημα, αὐτὸ ποῦ λέγε-
τε. Μὴ ὀργισθῆτε κατ' ἐμοῦ διὰ τοῦτο.
Με ὠνομάζετε φίλην σας, καὶ ὁ φίλος τὰ
πάντα εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ. Σὰς βεβαιῶ ὅτι
τρέμω. Χθὲς τὸ πρόσωπόν σας εἶχε κακὴν
ἐκφράσιν. Ἐνθυμεῖσθε ὅτι οὐχὶ πρὸ πολ-
λοῦ καιροῦ τὴν ἐκατηγόρησατε πολὺ; Ἴ-
σως δὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἔζη. Εἴ-
ναι φοβερόν. Εἶναι ὡς τιμωρία ἡ ὁποία σὰς
ἐπιβάλλεται.

Ὁ Λαβρέτσκις ἐμειδίασε πικρῶς.

— Πῶς, πιστεύετε; εἶπεν. Ἀλλ' εἰμαι
τούλάχιστον ἐλεύθερος!

Ἡ Ἑλιζα ἐφρικίασεν ἐλαφρῶς.

— Παύσατε νὰ μοὶ ὁμιλῆτε τοιοῦτο-
τρόπως. Τί θὰ κάμητε τὴν ἐλευθερίαν
σας; Οὐδὲν ἄλλο πρέπει νὰ συλλογιζήσθε
τώρα παρὰ τὴν συγγνώμην.

— Πρὸ πολλοῦ ἐσυγχώρησα, διέκοψεν ὁ
Λαβρέτσκις ποιῶν χειρονομίαν τινα.

— Ὅχι, δὲν εἶναι συγγνώμη αὕτη!
ἀνέκραξεν ἡ Ἑλιζα ἐρυθριῶσα. Δὲν με ἐν-
νοήσατε. Πρέπει νὰ συλλογιζήσθε τὴν ἰδι-
κὴν σας συγγνώμην.

— Ἀλλὰ τίς θὰ μὲ συγχωρήσῃ;

— Τίς; ὁ Θεός; τίς ἄλλος παρὰ ὁ Θεός
δύναται νὰ σὰς συγχωρήσῃ;

Ὁ Λαβρέτσκις ἐδράξατο τῆς χειρὸς
αὐτῆς.

— Ἀ! Ἑλιζα, πιστεύσατέ με, ἀνέ-
κραξεν, ἀρκετὰ ἐτιμωρήθην. Πιστεύσατέ
με, ἐξιλώσα τὰ πάντα.

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ τὸ γνωρίζητε, εἴ-
πεν ἡ Ἑλιζα χαμηλοφώνως. Ἐλησμονή-
σατε! Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, ὅταν μοὶ ὁμιλῆ-
σατε περὶ ἐκείνης, δὲν ἠθέλατε νὰ τὴν
συγχωρήσητε.

Ἐξηκολούθησαν νὰ περιπλῶσι σι-
γῶντες.

— Καὶ ἡ θυγάτηρ σας; ἠρώτησεν ἡ
Ἑλιζα.

Καὶ ἔστη.

Ὁ Λαβρέτσκις τεταραγμένος ἤγειρεν
αἶφνης τὴν κεφαλὴν.

— ὦ! μὴ σὰς μέλη. Ἐγραψα παντα-
χοῦ. Τὸ μέλλον τῆς θυγατρὸς μου, ὅπως...
ὅπως λέγετε, εἶναι ἐξησφαλισμένον. Μὴ
ἀνησυχῆτε παντάπασιν.

Ἡ Ἑλιζα ἐμειδίασε θλιβρῶς.

— Ἀλλ' ἔχετε δίκαιον, ἐξηκολούθησεν
ὁ Λαβρέτσκις. Τί θὰ κάμω τὴν ἐλευθε-
ρίαν μου; τί ἀνάγκην ἔχω ταύτης;

— Πότε ἐλάβετε αὐτὴν τὴν ἐφημερίδα;
ἐπιθύρυσεν ἡ Ἑλιζα, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ
εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ.

— Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐπισκέψεώς σας.

— Καὶ πραγματικῶς... πραγματικῶς
οὐδὲ ἐν δάκρῳ ἐχύσατε;

— Ὅχι, ἀλλὰ κατεπλάγην. Ἀλλως τε
ποῦ νὰ εὕρω δάκρυα; Νὰ κλαύσω τὸ πα-
ρελθόν! ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου ἔχει φθαρῇ.
Τὸ παραπτώματί της ὅχι μόνον κατέστρεψε
τὴν εὐτυχίαν μου, ἀλλὰ μοὶ ἀπέδειξεν ὅτι
οὐδέποτε αὕτη ὑπῆρξε. Τί νὰ κλαύσω
τότε; Ἀλλως τε, τίς εἰξεύρει. Ἴσως ἡ εἰ-
δησις αὕτη μ' ἐλύπει περισσότερον ἢ τὴν
ἐμάνθανον πρὸ δεκαπενθημερίας.

— Πρὸ δεκαπενθημερίας; εἶπεν ἡ Ἑ-
λιζα. Τί σὰς συνέβη λοιπὸν κατὰ τὸ διά-
στημα τῆς δεκαπενθημερίας ταύτης;

Ὁ Λαβρέτσκις δὲν ἀπεκρίθη, ἡ δὲ Ἑ-
λιζα ἠρυθρίασε.

— Ναι, ναι, ἐμάντευσάτε! ἀνέκραξεν
αἰφνιδίως ὁ Λαβρέτσκις. Κατὰ τὸ διά-
στημα τῆς δεκαπενθημερίας ταύτης ἔμ-
θον τί εἶναι ἀγνὴ ψυχὴ καὶ τὸ παρελθόν
μου ἀπεμακρύνθη ἔτι μᾶλλον ἀπ' ἐμοῦ...

Ἡ Ἑλιζα, ὑπὸ μεγίστης ταραχῆς κα-
τελειμμένη, ἀπεμακρύνθη βραδέως ἵνα
πλησιάσῃ τὰς κορασιδας.

— Καὶ ἐγὼ χαίρω, διότι σὰς ἐπέδειξα
αὐτὴν τὴν ἐφημερίδα, τῇ ἔλεγεν ὁ Λαβρέτ-

σκις ἀκολουθῶν ταύτην. Ἀπεφάσιστα νὰ
μὴ σὰς κρύψω τίποτε καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ
δειξήτε τὴν ἰδίαν ἐμπιστοσύνην.

— Πιστεύετε; ἐπιθύρυσεν ἡ Ἑλιζα στα-
σα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὤφειλον...

Ἀλλ' ὅχι! εἰν' ἀδύνατον.

— Τί τρέχει; λέγετε, ὁμιλήσατε.

— Ἀλήθεια, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν πρέ-
πει... Ἀλλως τε, προσέθηκεν ἡ Ἑλιζα
μειδιῶσα καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν Λα-
βρέτσκιον, διατί νὰ μὴ τελειώσω ὅ,τι ἤρ-
χισα; Εἰξεύρετε; Σήμερον ἐλάβον μίαν
ἐπιστολήν.

— Ἀπὸ τὸν Πάνχιν;

— Ναι, ἀπὸ αὐτόν... Πῶς τὸ εἰξεύρετε;

— Σὰς ζητεῖ εἰς γάμον;

— Ναι, ἀπεκρίθη βραδέως ἡ Ἑλιζα
προσηλοῦσα σοβαρὸν καὶ ὀξὺ βλέμμα ἐπὶ
τοῦ Λαβρέτσκι.

Καὶ αὐτὸς ὡσαύτως τὴν παρετήρησε
σοβαρῶς.

— Καὶ τί ἀπεκρίθητε πρὸς αὐτόν; εἴ-
πεν ἐναγωνίως.

— Ἀγνοῶ τί ν' ἀποκριθῶ, εἶπεν ἡ Ἑ-
λιζα ἀφίνουσα νὰ καταπέτωσιν οἱ βραχι-
όνες της, οὓς ἐκράτει διεσταυρωμένους.

— Πῶς! Καὶ τὸν ἀγαπάτε;

— Δὲν μοὶ ἀπαρέσκει μοῦ φαίνεται ὅτ
εἶναι εὐγενὴς ἄνθρωπος.

— Ἀκριβῶς τὸ ἴδιον πρᾶγμα μοὶ εἴ-
πετε καὶ τὰς αὐτὰς λέξεις πρὸ τεσσάρων
ἡμερῶν. Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν τὸν ἀγα-
πάτε διὰ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ περιπαθεῖς ἐκεί-
νου αἰσθηματος τὸ ὅποιον συνήθως ἀπο-
καλοῦσιν ἔρωτα.

— Ὅπως τὸ ἐννοεῖτε σεις, ὅχι.

— Δὲν ἔχετε ἔρωτα πρὸς αὐτόν;

— Ὅχι, ἀλλ' εἶναι ἀπαραίτητον αὐτό;

— Πῶς;

— Ἀρέσκει εἰς τὴν μητέρα μου. ἐξη-
κολούθησεν ἡ Ἑλιζα. Εἶναι κλὸς καὶ δὲν
ἔχω τίποτε ἐναντίον του.

— Ἐν τούτοις ταλαντεύεσθε;

— Ναι... Καὶ ἴσως σεῖς μὲ τοὺς λό-
γους σας εἰσθε ὁ αἷτιος. Ἐνθυμεῖσθε τί
ἐλέγετε προχθές; Ἀλλ' αὐτὸ εἰν' ἀδυναμία!

— ὦ! τέκνον μου! ἀνέκραξεν ὁ Λα-
βρέτσκις, καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν, ἀπο-
μάκρυνον ἀπὸ σοῦ τὴν ψευδῇ ταύτην φρό-
νησιν. Μὴ ἀποκάλει ἀδυναμίαν τὴν κραυ-
γὴν τῆς καρδιάς σου, ἥτις δὲν θέλει νὰ
παραδοθῇ ἀνευ ἔρωτος. Μὴ λαμβάνης τό-
σον τρομερὰν εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώ-
που τούτου, τὸν ὅποιον δὲν ἀγαπᾷς καὶ
μὲ τὸν ὅποιον θὰ συνδεθῇς.

— Ἀκούω, δὲν λαμβάνω οὐδεμίαν εὐ-
θύνην, ἔλεγεν ἡ Ἑλιζα ὡς ὑπισχνουμένη.

— Ἀκούσατε τὴν καρδίαν σας. Αὕτη
μόνη θὰ σὰς εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐξηκο-
λούθησεν ὁ Λαβρέτσκις. Ἡ πείρα, καὶ ἡ
φρόνησις, εἶναι λέξεις κεναὶ! Μὴ στερη-
θῆτε τοῦ ὠραιότερου ἀντικειμένου, τῆς μό-
νης ἐπὶ τῆς γῆς εὐτυχίας.

— Καὶ ὁμιλῆτε σεις τοιοῦτοτρόπως,
Θεόδωρε Ἰβάνοβιτς; Σεις ὁ ὁποῖος ἐνυμ-
νεύητε ἐξ ἔρωτος ὑπῆρξατε εὐτυχής;

Ὁ Λαβρέτσκις συνέδεσε τὰς χεῖρας.

— Ἀ! μὴ ὁμιλῆτε περὶ ἐμοῦ! Ἀδύ-
νατον νὰ ἐννοήσητε πόσον δύναται ὁ ἔρω-

ἡ ταραχὴ νεανίαν ἀπειρον καὶ ἐστερημέ-
νον ἀνατροφῆς! Διατί ὅμως νὰ συκοφαντῶ
ἐμαυτόν; Σὺ εἶπον ὅτι δὲν ἐγνώρισα εὐ-
τυχίαν. Δὲν εἶναι ἀληθές, διότι ὑπῆρξα
εὐτυχής!

— Μοὶ φαίνεται, Θεόδωρε Ἰδχνόβιτς,
ἐπιθύρῃσεν ἐκείνη λίαν τεταραγμένη καὶ
χαμηλοφώνως — διότι ὅταν δὲν συνεφώνει
μὲ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων ὠμίλει πάντοτε
χαμηλοφώνως — μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπὶ
γῆς εὐτυχία δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς.

— Ἀπὸ ἡμᾶς ἐξαρτᾶται, ἀπὸ ἡμᾶς, πι-
στεύσατέ με, καὶ ἔλαβεν ἀμφοτέρως τὰς
χεῖράς της. Ἡ Ἐλίζα ὠχρίασε καὶ τὸν
ἐθεώρησε μετὰ προσοχῆς, μονοῦ μετὰ
τρόμου. Ἀρκεῖ νὰ μὴ καταστρέψωμεν ἡ-
μεῖς οἱ ἴδιοι τὸν βίον μας. Διὰ μερικοῦς,
ὁ ἐξ ἔρωτος γάμος δύναται νὰ ᾔναι δυστυ-
χής, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ σταθερὸν χαρα-
κτῆρα, οἷος εἶναι ὁ ἰδικός σας καὶ διὰ τό-
σον γαλήνιον ψυχὴν! Σὺς ἰκετεύω, μὴ ὑ-
πανδρευθῆτε χωρὶς ἔρωτα, μόνον χάριν
τοῦ αἰσθήματος τοῦ καθήκοντος, χάριν
αὐταπαρνήσεως, εἰξεύρω καὶ ἐγώ;.. Αὐτὰ
εἶναι φιλοσοφικά, τὰ χεῖριστά ὄλων. Πι-
στεύσατέ με, ἔχω δικαίωμα νὰ τὸ εἶπω καὶ
ἐπληρώσω πολὺ ἀκριβὲς τὸ δικαίωμα τοῦτο.
Ἄν ὁ Θεὸς σας.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ Λαβρότσκις παρε-
τήρησεν ὅτι ἀμφοτέραι αἱ κορασιδὲς ἐπλη-
σίασαν τὴν Ἐλίξαν καὶ τὴν παρετήρουν
μετ' ἀφώνου ἐκπλήξεως. Δι' ὃ κατέλιπε
τὴν χεῖρα τῆς Ἐλίζας καὶ εἶπε ταχέως

— Συγχωρήσατέ με.

Καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Ἐν πρᾶγμα θὰ σὰς ἐρωτήσω ἀκόμη,
εἶπεν ἐπανελθὼν πρὸς τὴν Ἐλίξαν. Μὴ ἀ-
ποφασίσητε ταχέως; περιμένετε καὶ σκε-
φθῆτε τί σὰς εἶπον. Ἄν δὲν ἐκτιμῆσητε
τοὺς λόγους μου, ἂν ἀποφασίσητε νὰ κά-
μητε γάμον φρονήσεως καὶ πάλιν τότε
δὲν πρέπει νὰ ὑπανδρευθῆτε τὸν Πάγκιν.
Δὲν δύναται νὰ γείνη σύζυγός σας. Μοὶ ὑ-
πόσχεσθε νὰ μὴ σπεύσητε, αἱ;

Ἡ Ἐλίζα ἠθέλησε ν' ἀποκριθῇ, ἀλλὰ
μὴ μόνον λέξιν ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ, οὐχὶ
διότι ἀπεφάσισε νὰ μὴ σπεύσῃ, ἀλλὰ διότι
ἡ καρδιά της ἐπαλλε σφοδρότατα καὶ αἰ-
σθημα παρεμφερὲς τοῦ φόβου ἐβάρυνεν ἐπὶ
τοῦ στήθους της.

Ἔπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕRNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, ἐπανελάβε μετὰ
τινα στιγμὴν, εἰπέ μοι... πῶς ἀπέθανε;..

Τότε ὁ Μαλκράφτ διηγήθη αὐτῷ τὰ
ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ζολάνδης
μέχρι τοῦ θανάτου της συμβάντα.

Ὁ Καπελούζος ἤκρατο ἀπλήτως.

— Παντοῦ βλέπεις τὸν δάκτυλον τοῦ
Θεοῦ, εἶπεν ἐπὶ τέλους... Ἀλλὰ θὰ με
συγχωρήσῃ, διότι ὑπέφερα πολλὰ, δὲν εἶνε
ἀληθές, πάτερ μου;

— Θὰ δεηθῶ ὑπὲρ σου, Καπελούζε...
Τώρα ἀκουσον μοι. Σκοπεύεις νὰ μεταβῇς
εἰς Λανζαὶ διὰ νὰ προσευχηθῇς ἐπὶ τοῦ
τάφου τῆς Ζολάνδης;

— Ὡ! αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη μου ἐπιθυμία.

— Ἐκεῖ θὰ ἰδῇς καὶ τὸν Ὀλιβιέρον.

Ὁ Καπελούζος ἐφρικίασεν.

— Αὐτόν! εἶπεν, αὐτόν!... αὐτὸν
τὸν νέον, τὸν ὅποιον τόσον ἠγάπησα!...
τοῦ ὁποίου κατεφαρμάκωσα τὴν ζωὴν!...

— Θὰ τὸν ἰδῇς, ἐπανελάβε ἐυσταθῶς
ὁ μοναχός... καὶ ἡ τύψις τοῦ συνειδό-
τος θὰ ᾔναι ὁ πρῶτος ἐξίλασμός τῶν ἀμαρ-
τιῶν σου.

— Θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλεις, πάτερ μου!

— Μόνον νὰ μὴ τῷ εἴπῃς τὸ φοβερὸν
μυστικόν σου... δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ποτὲ
ὅτι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἠγάπη-
σεν, ἦτο θυγάτηρ τοῦ φονέως τοῦ πατρός
του!... Δὲν πρέπει ἡ ἰδέα αὕτη νὰ ἐπαυ-
ξήσῃ τὴν αἰωνίαν λύπην του!...

— Νομίζεις, πάτερ μου;...

— Τί; ἀρνέσθαι λοιπὸν νὰ ὀρκισθῇς ὅτι
θὰ φυλάξῃς τὸ μυστικόν σου;

— Ὡ! ὀρκίζομαι εἰς τὴν μνήμην ἐκει-
νης... τῆς Ζολάνδης μου!...

— Ἐξαίρετα... Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ συγ-
χωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας σου, ὅπως ἐγὼ σοὶ
ἐσυγχώρησα αὐτάς, ταλαίπωρε ἄνθρωπε;
Ὁ Καπελούζος ἔκυψε μετὰ σεβασμοῦ
τὴν κεφαλὴν.

— Τώρα, πάτερ μου, εἶπε μετὰ φωνῆς
γαληνιαιᾶς καὶ ἡρέμου, γνωρίζω τί πρέ-
πει νὰ κάμω.

Ὁ Μαλκράφτ ἐθεώρησεν αὐτὸν ἀτενῶς.

— Τί ἀπεφάσισες νὰ κάμῃς; τὸν ἥρω-
τησεν.

— Θὰ το μάθῃς καὶ θὰ το ἐπιδοκιμά-
σῃς, εἰμαι βέβαιος... Ἀλλὰ πότε νὰ με-
ταβῶ εἰς Λανζαί;

— Αὐριοῦ ἂν ᾔσῃς καλλίτερα.

— Ναί, αὐριοῦ, αὐριοῦ... εἶπε ζωηρῶς
ὁ Καπελούζος· ἔχω ἀνάγκην νὰ κλαύσω
ἐπάνω εἰς τὸν τάφον της καὶ...
Αἰφνης διεκόπη.

— Τελείωσε τὴν ἰδέαν σου, εἶπεν ὁ μο-
ναχός.

— Συγκατανεύεις... νὰ με ἀκολου-
θήσῃς, πάτερ μου;

— Βεβαίως, δὲν θὰ σε ἀφίσω μόνον εἰς
τοιαύτην φοβερὰν δοκιμασίαν.

Ὁ Καπελούζος ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ
μοναχοῦ καὶ ἠσπάσθη αὐτὴν μετ' ἀπείρου
σεβασμοῦ.

— Τώρα ἀναπαύσου ὀλίγον, εἶπεν ὁ
μοναχός. Θὰ μέινω πλησίον σου πάντοτε.

— Ὁ Θεὸς νὰ σοὶ ἀποδώσῃ διπλασίως,
πάτερ μου, τὸ καλόν, τὸ ὅποιον μοῦ ἔκαμες.

Τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας
ἀμφοτέροι ἐβαινον τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν
εἰς Λανζαί.

Μόλις διέβησαν τὸ Χωρίον Σαιν-Μάρ,
ὁ Μαλκράφτ πρῶτος διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Ἐνθυμεῖσαι τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁ-
ποίαν μοῦ ἔδωκες, Καπελούζε;

— Τὴν ἐνθυμοῦμαι καὶ θὰ τὴν κρα-
τήσω, πάτερ μου.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν
τῶν δύο φίλων.

— Ἐδῶ εἶνε, ἐπιθύρῃσε στεναῖας ὁ
Καπελούζος, ἐδῶ εἶνε!... Ὡ! ποῖος
θὰ μοῦ τὸ ἔλεγεν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἤρ-
χόμην εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην με τόσην λύ-
πην εἰς τὴν καρδίαν;... Ἀχ! Θεὸς
μου!...

— Ἐχε θάρρος, Καπελούζε!...

Ὁ Μαλκράφτ ἐκρούσε τὴν θύραν, τὴν ὁ-
ποίαν ἠνέφξεν ὁ Ζεβάν.

— Ἀ! εἰσαι σύ, ἀγαπητέ μου Μαλ-
κράφτ, καλῶς ἦλθες!

Εἶτα δέ, παρατηρήσας τὸν Καπελούζον·

— Ποῖος εἶν' αὐτός; ἠρώτησεν ἑν-
τρομος.

— Δὲν με γνωρίζετε, κύριε Ζεβάν; εἶ-
πεν ὁ Καπελούζος.

— Περίμενε... περίμενε... οἱ χα-
ρακτῆρες αὐτοί... ἀλλ' ὅχι... τότε
ἦτο νέος... καὶ ὅμως...

— Μὴ με ζητεῖτε πολὺ μακράν, κύριε
... εἰμαι ἐγώ, ὁ ὁποῖος σὰς εἶδον εἰς τὸ
ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Ἀγίου Γεωργίου.

— Σεῖς;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος... Ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖνον
τὸν καιρὸν μοῦ συνέβησαν μεγὰλα δυστυ-
χήματα.

— Ἀληθινά; Ἀλλοίμονον! ὅπως καὶ
εἰς ἡμᾶς...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ὁ
Ὀλιβιέρος ὠχρός, ἀδύνατος καὶ μελαγχχο-
λικός.

— Ἀφοῦ ἔθλιψε συμπαθῶς τὴν χεῖρα
τοῦ Μαλκράφτ παρετήρησε τὸν Καπελού-
ζον καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν.

— Εἴθε σεῖς, τῷ εἶπεν, ὁ ὁποῖος εἰς
Παρισίους μοὶ ὠμιλήσατε περὶ τοῦ εὐερ-
γέτου μου, περὶ ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος ἐμερί-
μνησε δι' ἐμέ;

Ὁ Καπελούζος ἐσκήρτησεν.

— Ἐρχεσθε ἴσως ἐξ ὀνόματος ἐκεῖνου,
κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

Ὁ δῆμιος ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ὀλιβι-
έρον.

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μίαν
νύκτα ἠψήφησε τὴν ζωὴν του καὶ σὲ ἐνε-
πιστεύθη εἰς τὰς χεῖρας τῶν γονέων τοῦ
Ζεβάν Μαγιέ, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος
ἐκτοτε σπανίως, φεῦ! ἤρχετο καὶ σ' ἐπε-
σκέπτετο, ὅτε ἦσο μικρὸς ἀκόμη, ὅπως σὲ
παρηγορήσῃ καὶ ἐνδυναμώσῃ τὰ πρῶτά
σου βήματα, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τοῦ ὁ-
ποίου οὐδέποτε εἶδετε τὸ πρόσωπον, διότι
ἔφερε πάντοτε προσωπίδα, φοβούμενος μή-
πως ἡμέραν τινὰ ἀπαντήσητε αὐτόν καὶ
αἰσθανθῆτε ἐντροπὴν...

— Ἐντροπὴν; ἀνέκραξεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος... ἤμην ἐγώ!

— Σεῖς;... ἀνέκραξαν ταυτοχρόνως
οἱ δύο νέοι.

— Ὅτε ἤμην ἀξίος ἀκόμη νὰ θλιβῶ
τὴν χεῖρά σας με ὀνόμαζον Πέτρον Γε-
ράρδον... Ἐπειτα ὀνομαζόμενον Καπελού-
ζος... καὶ εἰμαι ὁ δῆμιος τῶν Παρι-
σιῶν!...

Ὁ Ὀλιβιέρος δὲν ἀπήντησεν οὐδὲ λέ-
ξιν· ἀλλὰ, προχωρήσας πρὸς τὸν Καπε-
λούζον:

— Βλέπων ὑμᾶς δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰμὴ
τὸν πατέρα μου, ὅστις σὰς ἠγάπα καὶ τὸν